

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 79/2021
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Мирољуба Томића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Брдара, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године и Кж3 9/20 од 23.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Брдара, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године и Кж3 9/20 од 23.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 15/19 од 03.07.2019. године окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. Оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, преиначена је пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 15/19 од 03.07.2019. године тако да је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом оштећени је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и то паушала, док ће о висини осталих трошкова бити одлучено посебним

решењем. Жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу у преосталом делу је одбијена као неоснована.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ 9/20 од 23.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Брдар, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновну одлуку Апелационом суду у Крагујевцу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се пресуде заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати, обзиром да је другостепени суд на претресу одржаном дана 16.01.2020. године, без предлога странака, а по службеној дужности одредио да се у току претреса изведу нови докази и то допунска вештачења вештака грађевинске струке, Василија Пајовића и економско – финансијске струке, Горана Јовановића.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Брдара, који се односе на незаконитост допунског вештачења вештака економско – финансијске струке, Горана Јовановића били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је поступао у трећем степену по жалби браниоца окривљеног изјављеном против другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године. Апелациони суд у Крагујевцу као суд трећег степена је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2, ставу шестом и седмом и на страни 3., ставу првом и другом, пресуде КжЗ 9/20 од 23.09.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, неосновани су и наводи браниоца окривљеног да је незаконит доказ и допунско вештачење вештака грађевинске струке, Василија Пајовића, обзиром да се ради о доказу који је предложен од стране јавног тужиоца, чији предлог је одбио првостепени суд, што је био жалбени разлог јавног тужиоца, то је другостепени суд доносећи одлуку да одреди допунско вештачење у свему поступио у складу са одредбом члана 449. став 1. ЗКП, па се самим тим, по ставу Врховног касационог суда ради о законитом доказу на коме се пресуда може заснивати.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже тиме што наводи да у конкретном случају описана радња из изреке правноснажне пресуде садржи елементе кривичног дела закључење штетног уговора из члана 140. КЗ РС, које дело је постојало у време извршења, а не кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ за које кривично дело је окривљени оглашен кривим.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело закључење штетног уговора из члана 140. став 1. Кривичног закона Републике Србије ((„Службени гласник СРС“ бр.26/77, 21/90, „Службени гласник РС“ бр. 16/90 ... 85/05, који је важио у време извршења кривичног дела, а које дело је декриминализовано доношењем Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр.85/05) 01.01.2006. године), врши онај ко као представник или заступник предузећа или друге организације која врши привредну делатност закључи уговор за који зна да је штетан или закључи уговор противно овлашћењу и тиме нанесе штету предузећу или другој организацији.

Из законског описа кривичног дела закључење штетног уговора из члана 140. став 1. Кривичног закона Републике Србије („Службени гласник СРС“ бр.26/77, 21/90, „Службени гласник РС“ бр. 16/90 ... 85/05, који је важио у време извршења кривичног дела) произилази да је битан елемент наведеног кривичног дела доношење штете предузећу или другој организацији. У конкретном случају, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА оглашен кривим што је као одговорно лице – директор Аутосаобраћајног предузећа „ББ“ искоришћавањем свог положаја и овлашћења прибавио другом правном лицу противправну имовинску корист на штету оштећеног Аутосаобраћајног предузећа „ББ“ у вредности која прелази износ од 1.500.000,00 динара. Из оваквог описа радњи окривљеног произилазе сва битна обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, имајући у виду да прибављена противправна имовинска корист представља битан елемент наведеног кривичног дела, што није битно обележје кривичног дела закључење штетног уговора из члана 140. став 1. КЗ РС, па самим тим радње окривљеног нису могле бити квалификоване као кривично дело закључење штетног уговора из члана 140. став 1. Кривичног закона Републике Србије.

Поред наведеног, образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да не постоји правни континуитет између кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. КЗ

РС („Службени гласник СРС“ бр.26/77, 21/90, „Службени гласник РС“ бр. 16/90 ... 85/05), који је важио у време извршења кривичног дела и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. КЗ, за које дело је окривљени оглашен кривим, јер ова кривична дела немају исте законске елементе, а који наводи браниоца окривљеног, по налажењу овога суда, суштински представљају истицање повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Брдара, били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је поступао у трећем степену по жалби браниоца окривљеног изјављеном против другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 751/19 од 21.05.2020. године. Апелациони суд у Крагујевцу као суд трећег степена је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 4, ставу другом и трећем, пресуде Кж3 9/20 од 23.09.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Брдара, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић